

Moses' opstandelse

Ugens vers

"Dengang ærkeenglen Mikael stredes med Djævelen om Moses' lig, vovede han trods alt ikke at udtale nogen spottende dom, men sagde blot: 'Herren straffe dig!'" (Jud 9).

Introduktion

Som vi har set hele dette kvartal, er Moses den centrale menneskelige person i Femte Mosebog. Hans liv, hans karakter og hans budskab gennemsyrrer hele bogen. Og selv om Femte Mosebog handler om Gud og hans kærlighed for Israels folk, brugte Gud ofte Moses til at åbenbare denne kærlighed og til at tale til sit folk Israel.

Når vi nu når til enden af kvartalet og afslutningen på vores studium af Femte Mosebog, kommer vi også til afslutningen af Moses' liv, i hvert fald her på jorden.

Ellen White skrev det sådan: "Moses vidste, at han skulle dø alene. Ingen jordisk ven fik lov til at være hos ham i hans sidste timer. Der var noget mystisk og højtideligt over det, der ventede ham, og han veg tilbage for det. Det sværeste for ham var, at han skulle skilles fra det folk, som var genstand for hans omsorg og kærlighed – de mennesker, som han nærede så stor interesse for, og som han havde været knyttet til så længe. Men han havde lært at stole på Gud, og med usvækket tro overgav han sig selv og sit folk til hans kærlighed og nåde" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 241).

På samme måde som Moses' liv og tjeneste åbenbarede meget om Guds karakter, gør hans død og opstandelse det også.

Ugens tekster

- 4 Mos 20,1-13
- 5 Mos 31,2
- 5 Mos 34,4
- 5 Mos 34,1-12
- Jud 9
- 1 Kor 15,13-22

Moses' synd – 1. del

Midt i Israelitternes frafald og ørkenvandring sørgede Gud mirakuløst for dem gang på gang. Uanset, hvor uværdige de var og blev ved med at være, strømmede Guds nåde ud til dem. I dag er vi også modtagere af hans nåde, selv om vi ikke fortjener det. Og det ville jo slet ikke være nåde, hvis vi faktisk fortjente den.

I tillæg til den overflod af føde, som Herren på mirakuløs vis sørgede for dem i ørkenen, var vandet endnu en manifestation af hans nåde, for uden vand ville de hurtigt dø i den tørre og varme ørken. Da Paulus omtalte den erfaring, skrev han: de "drak alle den samme åndelige drik – for de drak af en åndelig klippe, som fulgte med, og den klippe var Kristus" (1 Kor 10,4). Ellen White tilføjede: "Overalt, hvor de manglede vand på deres rejser, vældede det ud af bjergkløfter lige ved siden af deres lejre" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 210).

4 Mos 20,1-13

Hvad skete der i denne situation, og hvorfor straffede Gud Moses for det, han havde gjort?

I en vis forstand er det ikke svært at forstå Moses' frustration. Efter alt det, Herren havde gjort for dem, de mange tegn og undere og deres mirakuløse befrielse, stod de endelig ved grænsen til Det Lovede Land. Og hvad så? Pludselig manglede de vand. Folket begyndte at konspirere mod Moses og Aron. Kunne Herren ikke sørge for vand til dem nu, som han havde gjort så mange gange tidligere? Selvfølgelig ikke. Det kunne han, og det kom han til at gøre igen.

Men se, hvad Moses sagde, da han slog på klippen, ovenikøbet to gange. "Hør nu, I trodsige! Mon vi kan få vand ud til jer af denne klippe?" (4 Mos 20,10). Man kan nærmest høre vreden i hans stemme, for han begynder med at kalde dem "trodsige".

Problemet var ikke så meget hans vrede, som egentlig var slemt nok, men at han sagde: "Mon vi kan få vand ud til jer af denne klippe?" Som om han eller noget andet menneske kunne skaffe vand fra en klippe. I sin vrede glemte han et øjeblik, at kun Guds kraft, som viste sig iblandt dem, kunne udføre et sådant mirakel. Og han af alle burde have vidst det.

Til eftertanke

Hvor ofte kommer vi til at sige eller gøre ting, når vi er vrede, selv om vi mener, at vores vrede kan retfærdiggøres? Hvordan kan vi lære at standse, bede og søge Guds kraft til at sige og gøre det rigtige, før vi kommer til at sige og gøre noget forkert?

Moses' synd – 2. del

4 Mos 20,12-13

Hvilken specifik grund gav Herren Moses for, at han ikke skulle føre folket ind i Det Lovede Land på grund af det, han havde gjort? Se også 5 Mos 31,2 og 5 Mos 34,4.

Ifølge denne tekst lå der mere i Moses' synd end hans forsøg på at tage Guds plads. Det var i sig selv slemt nok. Men han manglede også tro, og for det havde Moses ingen undskyldning. Vi taler trods alt om manden, som fra den brændende tornebusk (2 Mos 3,2-16) og fremover havde haft en enestående erfaring med Gud. Men ifølge teksten siger Gud til Moses: Du "troede ikke på mig." Det vil sige, at Moses udviste mangel på tro på det, Gud havde sagt, og som en følge deraf agtede han ikke Guds "hellighed for øjnene af israelitterne." Hvis Moses var forblevet rolig og havde gjort det rigtige ved at vise sin tro og have tillid til Gud midt under folkets frafald, ville han have herliggjort Herren for øjnene af folket og igen have været et eksempel for dem på, hvad sand tro og lydighed ville sige. Læg også mærke til, hvordan Moses var ulydig imod det, Herren specifikt havde bedt ham om at gøre.

4 Mos 20,8-11

Hvad havde Gud sagt, at Moses skulle gøre, og hvad gjorde han i stedet?

I vers 9 tager Moses staven "sådan som Herren havde befalet ham." Men vers 10 fortæller, at i stedet for at tale til klippen, så vandet ville have strømmet ud fra den og have været et fantastisk udtryk for Guds kraft, slog Moses på klippen, ikke en, men to gange. Det var et mirakel at slå på en klippe og få vand til at strømme, men slet ikke så mirakuløst som at tale til den og opleve, at det samme skete.

Overfladisk set kan det virke som en meget hård straf for Moses. Efter alt det, Moses havde været igennem, skulle han ikke få lov til at komme ind i Det Lovede Land. Lige så længe denne beretning er blevet fortalt, har folk undret sig over, hvorfor han på grund af en enkelt forhastet handling skulle nægtes det, han så længe havde ventet på.

Til eftertanke

Hvilken lektie synes du, at Israels børn kunne have lært af det, der skete for Moses?

Moses' død

Stakkels Moses! Efter at være kommet så langt og have gennemgået så meget blev han nægtet at opleve opfyldelsen af løftet til Abraham så mange hundrede år tidligere: "Jeg vil give dine efterkommere dette land" (1 Mos 12,7).

5 Mos 34,1-12

Hvad skete der med Moses, og hvad sagde Herren om ham, som viste, hvilken speciel person han var?

"I ensomheden så Moses tilbage på sit liv med dets omskiftelser og vanskeligheder, lige fra det øjeblik han gav afkald på æresbevisningerne ved hoffet og kongeværdigheden i Egypten for at slutte sig til Guds udvalgte folk. Han mindedes de lange år i ørkenen, hvor han vogtede Jetros kvæg, englen, der viste sig for ham i den brændende busk, og opfordringen til at befri Israel. Han så på ny de vældige mirakler, Gud havde udført for sit folk, og tænkte på hans tålmodighed og barmhjertighed i alle de år, de havde vandret i ørkenen og gjort oprør imod ham. Til trods for alt det, Gud havde gjort for dem, og til trods for alle hans egne bønner og anstrengelser blev kun to af dem, der var voksne, da den vældige hær forlod Egypten, fundet værdige til at drage ind i det forjættede land. Når Moses tænkte på de resultater, der var opnået ved hans arbejde, så det ud, som om alle hans vanskeligheder og ofre næsten havde været forgæves" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 241).

5 Mos 34,4 er meget interessant. "Herren sagde til ham: 'Det er det land, jeg lovede Abraham, Isak og Jakob, da jeg sagde: Jeg giver det til dine efterkommere.'" Gud gentog næsten ordret det løfte, han igen og igen havde givet patriarkerne. Nu gentog han det for Moses.

Herren sagde også: "Du har fået det at se, men du kommer ikke derover!" (5 Mos 34,4). Det er ikke muligt, at Moses fra det sted, han stod, med normalt syn kunne have set alt det, Herren havde udpeget for ham – fra Moab til Dan til Naftali osv. Ellen White gør det klart: det var et overnaturligt syn, ikke kun af landet, men også af, hvordan det ville se ud efter, at de havde taget det i eje.

Det virker næsten, som om Gud driller Moses: "*Du kunne have været her, hvis du havde adlydt mig, som du burde.*" Men stadig viser Gud ham, at på trods af alt, også på trods af Moses' fejl, var Gud trofast og ville opfylde de pagtsløfter, han havde givet fædrene og Israels folk selv. Og som vi skal se, så havde Herren noget bedre i vente for sin trofaste, omend fejlende tjener.

Moses' opstandelse

"Moses, Herrens tjener, døde dér i Moabs land, efter Herrens afgørelse, og han begravede ham i dalen i Moabs land over for Bet-Peor; men den dag i dag ved ingen, hvor hans grav er" (5 Mos 34,5-6). På denne måde døde Moses, som havde været så central i israelitternes liv, en mand, hvis skrifter har levet videre ikke kun i Israel, men også i kirken og i synagogen i dag.

Moses døde og blev begravet, og folket sørgede. Og det var så det. Princippet i ordene fra Johannes' Åbenbaring er passende her: "Salige er de døde, som fra nu af dør i Herren. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, for deres gerninger følger dem" (Åb 14,13).

Men Moses' død var ikke det sidste kapitel i historien om hans liv.

Jud 9

Hvad siges der her, og hvordan er denne tekst med til at forklare, at Moses optræder i Det Nye Testamente?

Selv om vi kun får et lille glimt, beskrives her en helt utrolig scene. Mikael, Kristus selv, stredes med djævelen om Moses' legeme. Men hvordan kæmpede de over det? Der er ingen tvivl om, at Moses var en synder. Hans sidste kendte synd, hvor han selv tog den ære, som tilkom Gud, lignede lidt den synd, som førte til, at Lucifer blev kastet ud af himlen. Han havde sagt: "Jeg stiger op over skybankerne, gør mig lige med den Højeste" (Es 14,14). Striden om Moses' legeme må have foregået, fordi Kristus nu ønskede at give Moses den lovede opstandelse.

Men hvordan kunne Kristus gøre det for en synder som Moses, som havde overtrådt Guds lov? Det eneste svar er selvfølgelig korset. På samme måde, som alle dyrefringerne pegede frem til Kristi død, så Gud tydeligvis i denne situation frem til korset og gjorde krav på, at Moses skulle opstå fra de døde.

"På grund af synden havde Satan fået magten over Moses. Hvis det kom an på Moses' egne fortjenester, van han dødens retmæssige fange; men han blev oprejst til evigt liv i Forløserens navn. Moses opstod herliggjort og steg op til Guds stad sammen med sin befrier." Ellen G. White, Patriarker og Profeter, side 244.

Til eftertanke

Hvordan kan denne beretning om Moses hjælpe os til at forstå dybden i frelsesplanen, som gør, at Moses selv inden korset kunne blive opvakt til udødelighed?

Vi skal alle opstå

I lyset af Det Nye Testaments tilføjelse om Moses, synes hans udelukkelse fra Det Lovede Land ikke som nogen hård straf. I stedet for det jordiske Kana'an og senere det jordiske Jerusalem, som jo i meget af sin historie har været fyldt med krig, belejring og lidelse, er "det himmelske Jerusalem" (Hebr 12,22) allerede nu hans hjem. Det må siges at være et meget bedre sted at bo.

Moses er det første kendte eksempel i Bibelen på opstandelse fra de døde. Enok blev taget op til himlen uden at smage døden (1 Mos 5,24), og det samme var tilfældet med Elias (2 Kong 2,11). I Skriften er Moses den første, der bliver omtalt, som bliver opvakt til evigt liv. Hvor længe Moses sov i graven, ved vi ikke, men for ham betød det ikke noget. Han lukkede sine øjne i døden, og enten der gik tre timer eller 300 år, gjorde det ingen forskel for ham. Det samme er tilfældet for alle, der ned igennem historien er døde. Deres erfaring med hensyn til døden vil ikke være anderledes end Moses'. Vi lukker vores øjne i dødens søvn, og det næste vi oplever er enten Jesu genkomst eller desværre den endelige dom (se Åb 20,7-15).

1 Kor 15,13,22

Hvilket stort løfte gives her, og hvorfor giver Paulus' ord kun mening, hvis vi tror, at de døde sover i Kristus indtil opstandelsen?

Uden håbet om opstandelsen har vi slet ikke noget håb. Kristi opstandelse er garantien for vores opstandelse. "Da han havde skaffet renelse for vore synder" (Hebr 1,3) på korset som vores offerlam, døde Jesus og opstod fra de døde. På grund af hans opstandelse har vi vished for vores opstandelse. Moses er det første eksempel på, at et syndigt menneske bliver opvakt fra de døde. På grund af det, Kristus skulle gøre, blev Moses bragt til live. Og på grund af det, Kristus har gjort, vil også vi blive vækket til live.

Vi kan i Moses finde et eksempel på frelse af tro. Hans tro viste sig i et liv i trofasthed og tillid til Gud, selv om han vaklede til sidst. Femte Mosebog viser, hvordan Moses forsøger at kalde Guds folk til en tilsvarende trofasthed, en tilsvarende respons på Guds nåde. Den samme nåde gives også os, der står ved grænsen til Det Lovede Land.

Til eftertanke

Gud kalder også os til at være trofaste. Hvordan kan vi undgå at begå de samme fejl, som Moses advarede imod i Femte Mosebog?

Til videre studium

"Da de vredt råbte: 'Mon vi kan få vand ud til jer af denne klippe?' stillede de sig selv i Guds sted, som om kraften fandtes hos dem, skønt de kun var mennesker med menneskelige skrøbeligheder og lidenskaber. Træt af folkets evindelige knurren og oprør havde Moses tabt sin almægtige hjælper af syne, og da han ikke længere var beskyttet af den guddommelige kraft, kom den menneskelige svaghed frem hos ham, og han satte en plet på sin karakter. Den mand, der kunne have stået ren, urokkelig og uselvisk til sin gernings afslutning, var til sidst blevet overvundet. Gud var blevet vanæret foran Israels forsamling, da han skulle have været ophøjet og æret ...

På forklarelsens bjerg var Moses til stede sammen med Elias, der var blevet optaget til Himlen. Faderen sendte disse to mænd ned til sin Søn med lys og herlighed. På denne måde blev den bøn, som Moses havde bedt så mange århundreder før, endelig opfyldt. Han fik lov til at stå på det 'herlige bjerg' i det land, som hans folk havde fået i arv, og vidne om ham, som er midtpunktet for alle løfterne til Israel. Dette er sidste gang, dødelige mennesker hører om den mand, som Himlen ærede så højt." (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 213; 244).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Kort tid efter sin død blev Moses opvakt igen og taget til himlen. Men det må være hårdt for ham at se den frygtelige tilstand, vores verden er i. Ved Jesu genkomst skal "de, der er døde i Kristus" opstå for altid at være sammen med Herren. Er det en større velsignelse end den, Moses oplevede?**
- 2. Hvordan viser fortællingen om Moses' død og senere opstandelse, hvordan Det Nye Testamente, skønt ofte baseret på Det Gamle Testamente, tager os videre end Det Gamle Testamente og endda kaster meget og nyt lys over det?**
- 3. På hvilken måde er Moses' liv et eksempel på, hvad det vil sige at leve i tro og blive frelst af tro, ikke ved lovgerninger?**
- 4. Drøft argumenterne for Jesu opstandelse. Hvorfor kan vi tro, at han opstod? Tal også sammen i klassen om løftet om en opstandelse ved tidernes ende. Hvorfor er dette løfte centralt for vores håb? Hvordan kan vi have tillid til dette løfte?**

